

FOGAK és teljes fogorok szájpádítás nélkül, a gyökereit eltávolítás főlegesen Szpecialista fog- és szájbetegségekben.

FOG -témék, arany fogkoronák és aranyhidak, tartós porcellán- és aranytémék, tis. évi jóállással.

FOG -huzás teljes érzéstelenítéssel; hasznavehető len, régi fogorok átalakítottá, Vidékiek egy nap alatt kielégíttetnek. — Mérsékelt árak.

Dr. HEGEDÜS JAKAB fogorvos, egyetemi orvostudor, Első Fővárosi Fogorvosi Intézet, Budapest, VII., Erzsébet-körút 44. sz. I. emelet.

Az Egyesült Budapesti Fővárosi Takarékpénztár

folyó 1918. évi július hó 14-én délelőtt 11 órakor központi osztályában (V. ker., Dorottya-utca 4. szám, saját épületében)

rendkívüli közgyűlést

tart, melyre a t. cz. részvényesek az alapszabályok 15., 14. 15. és 18. §-ai értelmében tisztelettel meghívotnak.

TÁRGYSOROZAT:

1. Az alaptörke fölemelése.
2. Az alapszabályok 4. és 28. §-ainak módosítása.
3. Az igazgatóság kiegészítése.

Azon t. cz. részvényesek, kik a közgyűlésen résztvenni a szavazati jogukat személyesen vagy más meghatalmazotti részvényes által gyakorolni óhajtják, sziveskedjenek az alapszabályok 18. és 20. §-ai értelmében az 1917. évi december hó 31-ig saját nevükre írt részvényeiket még le nem járt szelvényeikkel együtt legkésőbbben 3 nappal a közgyűlés előtt, tehát legkésőbbben folyó 1918. évi július hó 11-dik napjának déli 12 órájáig a takarékpénztár központi vagy budai osztályánál (V., Dorottya-utca 4. sz., vagy II., Pó-utca 2. sz. alatt) letenni.

Budapest, 1918. évi július hó 3-án.

Az Egyesült Budapesti Fővárosi Takarékpénztár Igazgatósága.

(Utánnomás nem díjaztatik.)

NINCS TÖBBÉ RHEUMA!
ha megrendeli a **JUNÓSESZ** és **JUMOKENOCS** törvényesen védett, orvosilag kipróbált, bűntudat, mely rheuma, csúsz, kövérény, lúdlás ellen biztosan, bámulatos gyorsan használ, még összezsugorodott tagu egyneként is. A legújabb esetekben egy adag elegendő. Ára használati utasítással 10 korona. — Nagy adag 15 korona. **CZAKÓ A.-né, BUDAPEST, VI., Király-utca 90.**

Yes-Qui-Si
a címe annak az előnyösen ismert folyóiratnak, melyből a legkönnyebben és leggyorsabban lehet biztos sikerrel megtanulni az angol, francia és német világnyelveket. Mutatóvényszámot ingyen küld a Yes-Qui-Si kiadóhivatala Budapest, III., Lajos-utca 92.

Vidám perczeket szerez magának, ha elolvassa **ZSOLDOS LÁSZLÓ** új könyvét. Ozime: **AZ ÜRGE** Ára 5 korona A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA KAPHATÓ MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSSEN

Pénzét vissza-fizetem, ha **tyúkcsomó-szemölcs,** kibővített és a főzéshez három nap alatt fájdalom nélkül gyökereitől ki nem irja. Ezekre mondó hals- és kőszénporok. Ára (kattintó levelel) 2.40 K. Üvegcséket, 3 üveg 5.50 K és 6 üveg 8.50 K. **KEMÉNY, Kassa I. Postaútc. 12/123**

RENDELÉSNEK SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD négyfelvonásos színjátéka, a **BOLDOGSÁG** megjelent Ára 3 korona 50 fillér A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA Kapható minden könyvkereskedésben.

DRASCHE-LÁZÁR új könyve: **EGYMÁS KÖZT** Tartalmaz 30 novellát Ára 8 Korona. KIADJA A FRANKLIN-TÁRSULAT Kapható minden könyvkereskedésben.

Második kiadásban jelent meg **A VILÁGHÁBORU** Vezérfonal iskolai tanításokhoz és tájékoztató a nagyközönség számára A Magyar Paedagogiai Társaság megbízásából szerkesztette **dr. IMRE SÁNDOR** az állami polgárisok tanítóképzőintézet tanára, egyetemi magántanár. A vallás- és közoktatásügyi miniszter támogatásával. Ára 12 korona. E kötetet Angyal Dávid egyetemi tanár, Balanyi György főgimn. tanár, Kemény Ferenc reálisk. igazgató, Littke Aurél pedag. tanár, Márki Sándor egyetemi tanár, Pilch Jenő honvédelminiszter, Rácz Gyula a f. v. Statisztikai Hivatal titkára és a szerkesztő tollából a következő háborús kérdésekről nyújt összefoglalást: a háború világtörténelmi előzményei, a hadi események (számos ábrával), az ország belső története a háború alatt, a hadviselő államok földrajza, a háború és a gazdasági élet, a köznevelődés, a társadalmi mozgalmak, a közegészségügy és a háború, a közérkölség, és a háború, elmélkedések a jövőről; befejezéssel: szempontok a háborús kérdések iskolai feldolgozására. A FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA Kapható: Lampel R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-l.-nál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden könyvkereskedésben.

29. SZÁM. 1918. (65. ÉVFOLYAM.) SZERKESZTŐ HOITSY PÁL. BUDAPEST, JULIUS HÓ. Szerkesztési iroda: IV. Vármegy-utca 11. Egyes szám ára 80 fillér. Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4. Előfizetési feltételek: Egészévre — 40.— korona. Félévre — 20.— korona. Negyedévre — 10.— korona. Külföldi előfizetésekhöz a postai határozott viteldij is csatolandó.

A KIRÁLYI PÁR OTTÓ FŐHERCEG TRÓNÖRÖKÖSSÉL POZSONYBA ÉRKEZÉSEKOR

ODAKÜNN SÜT A NAP.

REGÉNY. — IRTA BERKES IMRE!

(Folytatás.)

Már pihenés is adnak egymásnak, hogy azután újult erővel folytathassák a mérközést. Már nincs semmi, a mi recsegjen a szobában, már minden hang százsorosan kitombolta, kiélte magát, már kezd elcsöndesedni a szörnyű csatát, égetőbb, mint Galiczia letipott síkja, vadabb, mint a Doberdó vértől csillogó bérce... Mi volt az ehhez képest? Ott a halálra készség mindennapi gondolatá, természetes érzéssé vált, ott az öldöklés nem az ölési vágy, a gyilkossági szándék szülőltje. Ott ismeretlen emberek kerülnek egymással szembe, a kiknek a szívük rendszerint otthon maradt, itt a rabló ösztön kergetett egy embert a másiknak a hajlékába, s az most halállal akarja sújtani a merénylőt, tiszta szentélye beszennyezőjét.

Bibor egy utolsó, hallatlan erőfeszítéssel, a mikor ösztön szerien megérezte, hogy közeledik a végső pillanat, átnyalábolta Parlaghyt, fellökte a levegőbe s a félig nyitott ablakon át kihajította az utcára. Az alétlan repülő, megégett testet a csörömpölő üvegdarabok megsebeztek, a járdára zuhant s ott ájultan eltespedt...

Egyik sem tudta, hogy a nagy leszámolás alig tartott néhány percnél tovább.

Halotti csönd támadt. Biborné, mintha visszanyerte volna hallását, egyre figyelt, áthullámzik még hozzá valamelyik lélekzése, zihálása. Tudta, hogy a másik szobában már csak egy ember van, de ki lehet az, ki, melyik, és éle-e? ... Örült vágy hajszolta, hogy megnéze, ki az, a ki itt maradt, kitől függ az ő sorsa, kié lesz az ő holtteste, az uráé vagy a másiké? ... Mert hogy meg kell halnia, azt tudta, nem is akart egyebet a gyors, biztos halálánál. Csak legalább annyi ereje volna, hogy az ura revolverét megkereshetné, vagy egy éles kést találja, hogy a szívébe mártsa. Legalább a lámpát szeretne volna meggyújtani, már látni akart, látni, már nem bírta tovább ezt az őrjítő sötétséget.

— Drágám, Tivadarom, — buggyant ki a torkán és aztán jajveszéklőn kezdett sirni... Sirt, zokogott, a könnyei benedvesítették a vértelen arcát, a remegő kezét, a hullámzó mellét. Sirt és figyelt. A másik szobában még mindig nem mozdult senki.

— Meghaltak, — gondolta magában. — Meghaltak, megölték egymást. Drágám, bálványom, Tivadarom, — sikoltotta eszeveszetten, — élsz-e, hol vagy? Esküszöm, hogy ártatlan vagyok... Ide tolokodott, betört hozzám a nyomorult. Esküszöm... Élsz-e?

Bibor föltápáskodott a másik szobában. Megrázta magát, mintha az imént lezajlott szörnyű jelenetet akarta volna kirázni a testéből. Támolyogva tett egy-két lépést, a sötétben tapogatózva a villamos lámpát akarta meggyújtani, keringett, roskadozott, egyszerre csak érezte, hogy künn van az előszobában, betepegett az irodájába, megragadta a revolverét. Bódultan meredt maga elé még néhány pillanatra, aztán, mintha feszítő, villamos áram rángatózott volna át az idegeim, felugrott, visszament az ebédőbe. Ott égett már a lámpa, a feldult szoba közepén egy halott szobor állt. Bibor riemelte a revolverét, az asszony hangtalanul bukott alá a véres padlóra.

— Te fürtelem, te bestia, — nyögte Bibor gyűlölettel.

Kezéből kiejtette a revolvert. Ájultan zuhant le a felesége mozdulatlan teste mellé.

VIII.

Parlaghy birtoka a szentbirczei határban volt, alig néhány kilométernyire Birczétől. Ha utatkozott, kiköszözt a határba, megkérdezte Generális Jóska, az intézőjétől, milyen a vérs, Jóska-e a természetek, van-e még a régi borból a pincebén. Jóska nagyokat nevetett, a mikor a borból volt szó, mert ez az ember

a béke megkötése óta egy pillanatra sem volt józan, azóta szakadatlanul ivott. Mindamellet tisztességesen ellátta a dolgát, szemmel tartotta a cselédek, vigyázott az állatokra, különösen a gazdája két gyönyörű paripájára, a két sárgát-talán még Parlaghynál is jobban szerette. Talán még a bornál is.

A harczterén tisztiszolgája volt Parlaghynak. Akkor még Varga Jóska volt a neve. Egyszer elfogott egy orosz altisztet, talán tizedes lehetett a nagy testű, bamba szemű, szőkefejű legény, behurcolta a fedezékbe s alázatosan jelentette:

— Hadnagy úr, fogtam egy orosz generálist. — Generálist? — nevetett Parlaghy. — Generálist? Ejnye, ejnye, csoda szerencsés legény vagy te, Jóska...

— Hát mi a fene, ha nem generális? — Akkor keresztelték el Parlaghy tisztiszolgáját Generális Jóska-nak. Ez a név aztán itthon is rajta ragadt.

Generális Jóska estelenként rábízta a szállást egy hatalmas házőrzőre, ő maga pedig beballagott Birczra. A vasuti állomás közelében volt egy jobbfejű kocsmára, ott szokott elpozarzni ismerőseivel, miközben harczterei élményeikkel traktálták egymást. Ott szokott búslakodni a felesége után Halál Péter tizedes is.

— Hát kend hol volt? — kérdezte Generális Jóska a fellábú parasztól. — Sehol, — mondta mogorván Halál Péter. — Csacszópó kend ahhoz, hogy engem kikérdezz...

— Az már lehet, — mondta Generális Jóska jókedvűen s keccintott Halál Péterrel, azt ne higgye az árva, hogy megharagudott rá.

Már jó belemerültek az éjszakába, amikor Generális Jóska fölhasználódott, hogy haza menjen. A feje nehéz volt, de a szíve friss és jó. Vidáman baktatott az éjben, szokása szerint halkán füttyözött. A füttyöző a legjobb pajtás, elkíséri az embert, megmelegíti, ha rázza a hideg, s fölírísztja a talpát...

A Rózsa-utcán át vitt el az útja Generális Jóska-nak. Az utca néptelen volt, csendes, sehol egy árva lélek, csak az intéző csizmájának a kemény kopogása visszhangzott: kip, kop, itt megy a Generális Jóska, a ki elfogta az orosz tábornokot a harczterén. Kip, kop...

Egyszerre csak megbotlott valamiben a lába. Generális Jóska ijedten hajolt le, aztán letérdelt, úgy bámulta néhány pillanatra az előtte fekvő embert.

— Gazdám, édes gazdám, — suttogta aztán, — édes gazdám, már megint megsebesült kend, édes gazdám? ... Már megint kitört a háború? ... Erdes kezével megismogatta Parlaghy fejét, a megtépett ruháját elrendezte, a szívet körül-tapogatta, a szemhéját megérintette.

— Ejnye no, ejnye no, — dörmögte. — Czudar élet... Próbálta emelgetni, de Parlaghy nem mozdult. Úgyesen átnyalábolta, gyöngéden magához vonta, aztán izmos két karjával föllendítette a vállára. Elindult vele az éjszakában. Vitte a gazdáját.

Vitte, mint régén. A harczterén két nap, két éjjel huzolta magával a megsebesült Parlaghyt. Kiszaladt vele a tüzéből, rohant visszafelé, bekötözte a sebé, egy sodró patakban megmosta, erdő avarján altatgatta, megint rohant előre, ha egy-egy golyó utolérte, két nap, két éjjel, a míg biztos helyre nem ért vele. Megszokta már, hogy a hátán czipelje Parlaghyt. De most legalább nem lövöldöztek utána.

Generális Jóska vitte a gazdáját. Közben találgatta, hogy mi történt vele, ki bántotta, mért feküdt künn az utcán, mit keresett erre, korholta, mért nem házasodik meg, lám, akkor nem esnek meg vele ez a baj, asszony-kellene a házhoz, minden bitang kényes kalldók, kár az ilyen szép legényért, bizony kár.

De Parlaghy nem szólt egy árva betűt sem.

Csak néhány perc múlva fogta el Generális Jóska a szívdobogás.

— Csak nem halt meg kend, jó gazdám? Csak nem halt meg? Csak nem lőtték agyon? Erre sem felelt semmit Parlaghy János.

— Hát csak annyit mondjon kend, édes gazdám, meghalt-e? — unszolta Generális Jóska. — Ezt az egy szót mondja, élek, vagy ezt az egy szót mondja, meghaltam...

Most sem nyitotta ki a száját Parlaghy. — Ennek fele sem tréfa, — rémüldözött Generális Jóska. — Ez rosszabb, mintha kergetnének bennünket.

Most aztán igazán nem tudta, mit csináljon. Haza vigye-e a birczei legénylakására, vagy fusson ki vele a birtokra? Hátha él még s útközben meghal itt a vállán? Hátha ráfogják, hogy ő ölte meg, kifosztotta, aztán megölte? ... Csak rohant előre. A verejték már gyöngyözőtt a halántékán, a térde már meg-megrogogott a nagy vágatásban, a szíve dobogása hol megerősödött, hol meggyöngült, de Parlaghy még mindig nem szólt. Két lába élettelenül csüngött alá, s feje bágyadtan bukott előre. Az árca oda-oda dörzsölődött Generális Jóska arcához.

Generális Jóska megint csak füttyözni kezdett. — Ejnye, de meleg a pofája, de meleg, de meleg... Ezt füttyözte egy régi dal melódiájára: — Ejnye, de meleg, a pofája de meleg, üsse a kő, de meleg, de meleg... Mert ha meleg, akkor él. Már pedig ez meleg. Mert ha halott volna, nem élne, s akkor nem volna meleg. Látott ő elég halottat Galicziában, annak mind holt volt az árca, meg hideg. Ezé meg meleg. Őt ugyan hiába tréfálja meg a gazdája. Nini, hogy megtréfálja, még mindig lapul, mintha kuka volna. Nohát, ha tréfa, legyen tréfa...

Megállt, lélekzetet vett, aztán irányt változtatott, s befordult a Béke-utczába. Ott laktak az Arkay-lányok.

— Oda viszem, úgy is ott szokott lebzselni naphosszat. Hát most ápolják meg a kisasszonyok!

Őt perc múlva már dörömbölt az ablakon. De úgy dörömbölt, mintha be akarná verni az ablakot. Mintha kocsmasablak volna az Arkay-kisasszonyok ablaka.

— Ki az? Ki az? — riadozott ott benn egy hang.

— Nyissák ki a kaput, — parancsolta Generális Jóska. Halottat hozok...

Nevetett magában, hogy halálra rémülnek mindjárt a kisasszonyok, hogy halottat hoz nekik ajándéka késő éjszaka.

— Rajta, rajta, — unszolta a bennlévőket Generális Jóska.

Az ablak kinyitódott, a függöny félretolódott s Arkay Jolán sápadt árca kukkant ki az éjbe.

— Nyissa ki, kisasszonykám, — könyörgött most már a legény.

— Ki az? Mit akar? Takarodjék!

— Dehogy is takarodom! Hogy a fenébe takarodnám! Hát nem tudja, kisasszony, kit hozok? Kit hozok? Tekintetes Parlaghy János urat hozom. Ide hozom. Meg kell ápolni, mert beteg. Nincs senkije ennek az árvának. Puha kéz kell ennek. Most is elájult az utcán. Úgy czipelem már vagy tíz perce, mint egy halottat.

De bizony azok ott benn nem nagy hajlandóságot árultak el, hogy éjjeli szállást adjanak Parlaghy Jánosnak. Generális Jóska kipegette kopogott, aztán megfordult, berugta az ócska kaput, s bevitte a gazdáját a szalobna. A cseléd kinyitogatta neki az ajtókat. Tudta itt már a járást Generális Jóska. A szalobnan letette a széles diványra a sebesültet.

— Sebesült, — dörmögte magában. — Az már igaz, ez alaposan megsebesült... Már megint kitört a háború.

Csak most látta, hogy Parlaghy árca össze-

vissza van karmolva, egy üvegszilánk föltépte a homlokát, a feje is véres, s a ruhája majdnem czafatokban lóg le róla.

— Verekedés természetű egy kicsit, — mondta a cselédnek, nem fél az én gazdám az ördögtől sem, úgy megszokta a háborúban.

A cseléd rémült arccal hallgatta a boros ember beszédét. Vízért szaladt, megmosta Parlaghy homlokát, megdörzsölte a halántékát, a szíve iáját, puha vánkost tett a feje alá, s motyogva kérdezte, hogy mi történt vele.

Nagyon is tudta, hogy mért szorgoskodik annyira Parlaghy körül. — Lakodalom lesz itt, meglassa Treszka, — vigasztalta Generális Jóska a cselédet.

Parlaghy kinyitotta a szemét. Rémulően bámult körül, s alig értetődően suttogta:

— Hol vagyok? — Othon, tekintetes uram, jó helyen, — ugrándozott körülötte Jóska.

De Parlaghy újra kábultságba merült.

A másik szobában pedig törték a kezüket az Arkay-lányok. Mit szól majd hozzá Bibor, hogy ez a részeg paraszt késő éjjel idehozza hozzájuk a gazdáját? Az ő tiszta, becsületes házukba. Az ő szűz otthonukba. Mint valami menedék-helyre, valami kocsmába, a hol mindenki megszállhat... Ez a férfi nélkül maradt család sorsa. Ez a magvaszakadás átka. Minden hitvány alak ide törölheti az ő küszöbükbe a sáros csizmáját.

Arkay Jolánnak úgy dobogott a szerelmes szíve, hogy majd fölvetette az erős mellét, nem tudta, mibe kapjon. A szalobnan fekszik veréb-fagyva Parlaghy János, a mindene, a jövője, az élete, s nem tudja, mit csináljon. Szeretné átölelni, szeretné millió csókkal elborítani, puha kezével simogatni a fájó homlokát, vizes ruhával, eczettel, illatos vízzel gyögyíttatni, de csak áll, maga elé mered, töpreng, s nem jut néki eszébe semmi, semmi, csak átkozsa a gonosz szentbirczeiakat, akik orvul rátamadtak Parlaghy Jánosra. Mert ezt mondta Generális Jóska. Valami tiz részeg legény esett néki a gazdájának, mert hattal elbirt volna. Egy-egy karja leütött volna hármat. De tizen voltak.

A két kisebbik, aranyos, csöpp virágszálak, csak csipogtak, pislogtak, a mint boglyas fejfel, álmosan bujtak ki a paplan alól.

Végre is Irénnek támadt mentő ötlete.

— Fusson orvosért Generális Jóska. Most már mindegy. Ki nem dobhatjuk, Jóska idehozta. Ha férfiak volnánk, akkor is így tennénk. Legyünk férfiak!

Jolán hálisan nézett rá.

— Én gyenge vagyok, de te hős vagy, mint az édes apánk. Mint a testvéreink.

Mind a négyen elkezdtek zokogni. Ő, hány-szor sirtak már szegények, s Isten tudja, még hány-szor rázza meg egész bensejüket a gyzas multra való emlékezés. Hány-szor estek már kérésébe, a mikor az étellel járó harcz nehéz óráiban eszűl megkönyezték őket, a míg lassan-lassan közhítt nem vált, hogy a dolgozó nőt megbántani, megszegyenteni annyi, mint a nemzeti munkát szándékkal gyengíteni. Mert a nő hivatalokban, vállalatoknál, gyárakban, iparban, kereskedelemben, mindenütt versenyző, értékes ereje lett a társadalomnak. Az Arkay-lányoknak volt is tekintélyük kenyérkereső munkájukban, küzdő, harcász, önfentartó, bátor nők, olyanok, mint a minők az Arkayak voltak a csatatereken.

Generális Jóska lohott az utcákon. Honnan a pokolból kerítsen ő most egy orvost? De meg-látta Forgószél hadnagyot, a mint önmagával vitakozva, jókedvűen, sebes gesztusokkal rohant tova, mintha váratlan szerencse érte volna.

Jolán megremegett a másik szobában.

— Nincs, — rebegte Parlaghy, — nincs senkim, csak Arkay Jolán.

— Szédülök, még mindig szédülök, — mondta rekedt hangon Parlaghy.

— Azt elhiszem, barátom. No, de majd jobban lesz. Hát tudsz egy kicsit figyelni? Figyelj csak ide! Megengeded, hogy ez mégsem járja... Nem, nem, hogy te az intéződdel idehozotod magad... Hát nincs néked senkid?

Jolán megremegett a másik szobában.

A feleség a községgel együtt éneklik a magyar himnuszot. (A király levezi a trónörökös kalapját.)

A KIRÁLYI PÁR POZSONYBAN.

vöröskeresztes kórházban ápolta a katonákat, elmérgeszte magát.

— Elmérgeszte? Irén? — hebegte Forgószél hadnagy...

Reszketve kapaszkodott bele Generális Jóska. Aztán eszeveszetten futni kezdtek az éjszakában.

— Meghalt? — kérdezte Forgószél hadnagy. — Nem bolond, hogy meghaljon, — magyarázta Generális Jóska, csak éppen, hogy egy kicsit elmérgeszte magát.

Csak kívülről leste, mi lesz ott benn, ha Forgószél hadnagy rájön arra, hogy lóvá tették. Nem mert utána bemenni. A függönyön át kémlelődött.

— Hol az a stratégiai barom? — mérgekedett Forgószél hadnagy, a mikor röviden közölték vele, hogy mi történt.

Generális Jóska nagyokat nevetett az ablak alatt. Így viit ő orvost a gazdájának. De Parlaghy közben magához tért. Irén bekötözte a sebeit, s Forgószél hadnagy erősen kezdte faggatni, hogy ki verte félholtá.

— A szentbirczei parasztok. Híres verekedők, híres becskások, — mondta Arkay Irén. — Egy-két nap alatt semmi baja sem lesz.

— Forgószél hadnagy odakuporodott Parlaghy elé. — Na, tudod, furcsa eset... Téged ugyan alaposan helybenhagytak... Hanem... Par-don, engedj, hogy beutalkozzam, ma éjjel eszembe jutott a nevem. Dr. Fürgedy István vagyok. Arkay Irén vőlegénye.

Azok ott a másik szobában mindent hallottak. Irén gyönyörű árca egyszerre lángvörös lett.

— Szédülök, még mindig szédülök, — mondta rekedt hangon Parlaghy.

— Azt elhiszem, barátom. No, de majd jobban lesz. Hát tudsz egy kicsit figyelni? Figyelj csak ide! Megengeded, hogy ez mégsem járja... Nem, nem, hogy te az intéződdel idehozotod magad... Hát nincs néked senkid?

Jolán megremegett a másik szobában.

— Nincs, — rebegte Parlaghy, — nincs senkim, csak Arkay Jolán.

— Az már más, — helyeselte Forgószél hadnagy. Akkor gratuláltak.

Parlaghy lehunyta a szemét. Most átvillámolt a lelkében a mai eset, a kudarez, a szégyen, a botrány... A botrány. Mit mond majd Jolán, ha megtudja ezt a hallatlan, gyalázatos botrányt?... Hogy hírbé hozott egy asszonyt az ura előtt, egy asszonyt, a kihez semmi köze sem volt, a ki kiutasította, a mikor...

Nem tudott tovább gondolkodni. Megint lehunyta a szemét.

— Mondtam, hogy itt lakodalom lesz, — dicskedett Generális Jóska.

Átkarolta Treszka s erősen meg-csókolta a szégyenkező arcát.

IX.

Mintha trónuson ült volna, úgy pöffeszkedett a vasuti kocsmára egyik kemény löczián Halál Péter tizedes. Már nem volt nála a mankója, a vaslábát megvitották és azt kényesen lóbálta az asztal alatt. A kocsmában kivüle már alig lézenggett valaki, özvegy Vitézné, a rezes orrú kofaasszony versenyzett vele az ital fogyasztásában, meg a vörösképi kocsmáros botlott melléje, a mint hébe-hóba amúgy szilajon elkáromkodta magát. A sarokban egy füstöképi cigány szunyókált, rongyos hóna alatt rekedt hegedő-jével. Ez volt a Fenyebak cigány. Hogy mért hívják Fenyebaknak, azt senkisen tudta.

— Nem ember ez a Generális Jóska, — fortyant föl Halál Péter. — Nem szeretem a kését, olyan úri képe van.

— Úr is az, — mondta a kofa-asszony. A tekintetes Parlaghy úrnál minden cselédnek úri dolga van.

— Mégis csak cseléd, az Isten jobban pofozza meg.

— Csak nem irigyli kend a dicsőségét, hogy generálist fogott a csatában?

— Irigyli a nyavalya... Hertelendy örmesterrel harcoltam én Zemeszli várban... Aztán úgy fogott az generálist, mint én orosz ezárt. Pedig én Szibériát is megártam, az Isten tegye a többi közé. (Folytatása következik.)

BÚCSÚ.

Búcsúzom, barátom,	Te magadban vádolsz,
Egyetlen barátom,	Tudom, hogy megvádolsz,
Társam ezer útamban.	De szemeid kísérek,
Im, kezemet nyújtom,	Néha ráammerednek,
Szomorúan nyújtom,	Titkosan merednek,
Mert szomorú utam van.	Metszről, mint kísértet.
Te maradj a régi	Talán lesz, hogy akkor,
Úton, s mint a régi	Régi hitem akkor
Ifjúság, ne rúttabban.	Téged óhajt, sír érted.

Én már másra szántam,	Nem vígan indulok,
— Nem szivesen szántam	Mégis elindulok,
Bizony, hidd el — magamat.	A madarak se kedvel
Óromom lesz benned,	Szállnak el, ha ősz ül
Jó emléke benned	Már a tájon s őszül
Életcímek ha marad.	Mind a lomb, de sereg
Tudom, visszasír majd,	Messe veszik útjok,
Hozzád visszasír majd	Nem is szegi útjok
Az utolsó akarát.	Sz éjszaka, se reggel.

Búcsúzom, barátom,	Egyetlen barátom,
A szomorú világon	Maradni ne kérlelj,
Nyugodni ne kérlelj,	Nincsen már nyugalom!
... Nézek a tükörbe,	Hosszan a tükörbe,
Két karomat kitárom.	

A SÓSÉRI ESET.

Emlékezés a csokoládé-emberre.

Irta Bárony István.

Az imént régi emlékeimet vonultattam el magam előtt. Levelek, arezképek kerültek a kezembe. Egy-némelyik már egészen a múlté. A kit az itt maradt emlék eszembe juttat, nagy útra ment, a honnan nem lehet visszajönni.

Megakad az egyik csomagban a szemem... A szegény csokoládé-ember arezképe, levele!... Az ő mindig mosolygó szeme néz rám. Csokoládé-barna arca majd kicsattan az egészségtől. Ezért a szép, bronznál is bronzabb színéért neveztük el csokoládé-embernek Szilárd Imrét. A levele egy régi júliusi nap örömeire emlékeztet, a mikor a nagy magyar Alföldön keresztben várta már az isten áldása a betakarítást; sőt a harmat helyenkint üres kopár tarlókat hintett meg csillanó gyémántgyönggyel. A leartott búzatáblákból kint van ilyenkor a fűreske és csak enyhült napszakával kívánczik vissza a tarlókra a gazosokból, a kukoriczából, a rétekről, a hova a nyár heve elől menekül árnyékba. Ilyenkor már az aratók elevenségén kívül sok más új élet jelentkezik a pusztán; — az idei költésű szárnyas népség, a rónák megsokasodott madarai, a fogolyesapátok, a mocsarakról kirajzó vízvad; ezekre emlékeztet a csokoládé-ember megfakult írása.

A sóséri pusztán voltunk, mint közös kedves barátunknak, Hauer Bélának a vendégei. Akkor még ő volt a pusztá bérő-ura. Azóta ennek is vége, mint a hogy vége sok minden egyébnek is, a mit hiába sovároog vissza a képzelet.

A sóséri pusztá Pest megyében van, a tetéleni pusztá térszomszédságában. A végtelen legelőknél lenyúlunk ott a havai határig, a homon csak egy futamodásnyira van a Duna. A Fülöp-szállás felől fujdogál; kiskisúgi szellő elfárad, mire a sósérről odáig ér.

Akkor még az egész nagy rónaságon nem volt más épület a sóséri tanyaháza kon és gazdasági csűrökön, ólakon, magtáron kívül. A pusztá tele volt szikes tavakkal, a melyek tavasszal tengerre folytak össze. De ezt a tengert lábahi lehetett. A hol víz nem volt, ott legelőtől környezett vetéstáblák terültek. Messze, Tetétlen felé látszott egy szárnyfélke jóságipihentető, de én abban jóságot sosem láttam. Jó időben semmi szükség sem volt rá; — s a pusztán nevelkedett gulya a rosz időt is könnyen állotta fedél nélkül. Legfeljebb arra volt jó, hogy a vizek környékén vadászó urak húzódtak néha alá. Ha az ott várakozó kocsis az esti homályban rágyújtott a pipájára, a fellobbanó gyufaláng messzire villant a fényével s a gyülekező vadászoknak némán is azt mondta: «erre-erre!»

A sóséri búzatáblákon még kint feküdtek a kereszték s a hallgatag rónák nagy háborítatlanságában csendkedvelő látogatói voltak ezeknek a tábláknak. Rájok jártak a környék vadlibái.

A környék... Hisz az itt nagy darab földet jelentett. Pedig csak a mocsaras-lapos részeket lehetett érteni alatta, ha vadlibáról volt szó. Egyfelől terült a tetéleni «Böddi», még messzebbre az akasztói rétség, annál is sokkal messzebbre a fülöpszállási «Balázs», meg az izsáki «Kolontó». Megannyi vadlibanevelő mocsaras, zombikos, nádas vadvilág. De a vadlibának éppen az ilyen kell.

A nagy szürke lúd, az «anser cinereus» ilyen helyeken költ minálunk. Ez az egyetlen vadlibaféle, a mely annyira a miénk, hogy itt is fészkel; a többi mind csak átvonul a magyar térségeken, mint tavaszi s őszi vendég. Hanem a tőke-lúd itt marad és már kora tavasszal fészkel-kotlik. Júliusra a fők-libasereg mind röpül. Hogy hogyan röpül, azt csak az tud-

SZTERÉNYI JÓZSEF KERESKEDELMŰGYI MINISZTER, KIT A KIRÁLY A ROMÁN BÉKESZERZŐDÉS KÖRÜL RÍPÉJTETT ÉRDEMEIÉRT BÁRÓI RANGRA EMELT.

hatja, a ki látta, a mikor a júliusi délutánok alkonyatra hajló óráiban táhúz a terített asztalra, a búzakereszték közé.

Egy ilyen nyári délután emlékeit elevenítette meg a csokoládé-ember levele.

Délután négy óraker már kint voltunk azon a bizonyos búzatáblán, a hova a vadludak se-regestől jártak.

Hogy hova szeretnek járni, azt persze előbb ki kell tapasztalni. Erre való a csész, a ki lesifigyeli őket s azután megjelenti. Az ember már a «készt» megy. S ez egyszersmind annyi is, mint a bizonyosság. Mert a hova a liba elkezd húzni, oda mindaddig megjön, a míg valami nagyobb riadás el nem tereli onnan arra az esztendőre. Hisz mire lassan-lassan újra visszazokhatna, akkor már behordják a tábláról az odacsalogató keresztéket.

Hanem az az egyszeri egyetlen multság is megéri, hogy a nógrádmegyei Dejtárról, a hol a csokoládé-ember otthona volt egy napi utazásra szánja rá magát az olyan vadászember, a kinek ilyesmiben sohasem volt még része.

A ritka multság pedig nem is annyira magában a vadászatban, mint inkább a körülményeiben rejlik. Hisz már magában véve az, hogy vízi vadra teljességgel szárazon vadászhatunk, a kár lakkezípon: éppen eléggé eredeti. De a mi vele jár, az még eredetibb. Mert lát az ember olyat, a mi a röpülő légtornászok terén egyetlen a maga nemében; és ha türelme van, kaphatja ezt a legvadabb szárnyas vadat olyan közelségre, hogy szinte a kezével elérheti. Csak szerenese kell hozzá.

Az öreg Király, a sóséri csész előre elkészítette már a leshelyünket. Mink csak a «készt» mentünk.

A csalogató búzatáblán két duplakereszt volt a várluk; egyik az enyéim, a másik a csokoládé-emberé. Az ilyen duplakereszt: két egymásba rakott kereszt, a melynek a kévéi falként veszik körül a közepén rejtő vadászt. De a mily egyszerű kitalálás ez a búvóhely, olyan ügyesen kell megszerkeszteni, felépíteni, különben kár volt a fűvadászást. Mert a vadliba a legondosabb, legvigyázóbb szárnyas vad

mindannyi más között. A kévéfalnak tehát kúposan kell egymáshoz simulni, hogy felülől is adjon valamelyes fedezetet. És elég magasnak kell lenni arra, hogy takarhassa a vadászt, mert a folytonos görnyedés különben elszibbaszt, gémberedteté fásaszt. S egy pár igen kis nyílás legyen a kévék között, a melyen keresztül a vadász azt is figyelheti, a mi nem a magasban történik, hanem idelent. Pedig ez is van olyan érdekes mint amaz.

Az öreg Király elintézt mindent s azután magunkra hagyott bennünket. A két duplakereszt volt vagy háromszáz lépésnyire egymástól. Messzebbre távolodni nem lehetett, mert éppen e tájra húztak a ludak mindig, a hova a tábla széléhez közel egy keskeny mocsaras ér is csalogatta őket.

Most már el kellett hagynunk egymást és kiki bevonult a rezidenciájába, a melyből csakhamar felszálldosott a cigarettünk vékonyka füstje.

Egy darabig még láhattuk a csészünk távolodó, nyurga, alakját a kereszték közt, azután az is eltűnt. A nyári meleg délután negyedórái lassan muladozta k és e közben figyelhetők a pusztai magány kis eseményeit.

A tocosogó érbe csakhamar beszálott néhány lfbiez és bókolva csipegetett bele időnkint a sárba, a hol valami nekivalót talált. Ha felleldült közülök valamelyik, fehér alsó testét villogtatta, síró-jajongó panaszt hallatta. Más hang nem is volt ezen kívül a pusztán.

Körülottem egy aranylegy zúgott; azzal mulatoztam egyelőre, hogy ara vadásztam teljes eredménytelenséggel.

Fejem felett hűgova szállott át egy vérese; a harmadik vagy negyedik búzakeresztre bábaszarka telepedett s le-lecsapott a tarlóra, a hol szöcskét-tücsköt fogdosott.

A váram falában halkan moszatott valami; egér lehetett, de nem bírtam észrevenni.

Néztem az ég mezőt a rajta viruló felhővirágokkal. Csupa liljcm tegett ott, olyan féhérek voltak a lassan mozgó kis felhőfoltok.

Egyszer azután a fehér foltok közé szürkék is keveredtek és jóval alacsonyabban és gyorsabban közeledtek. Az első vadlúdfalka megjelent a szembatáron.

Némán jött, nem úgy, mint ősszel, a mikor a vizekre húztában megsikeltfi zajával a libagödörben leselkedő vadász. Ezek csak siettek; alig bírták követni egymást; mire jól szemügyre vettem őket, már itt is voltak; nagy szürke testök hűgova szelte a levegőt. Lejebb húzódtak a váramban, úgy figyeltem, hogy mit művelnek.

Körülkérülték a nagy táblát kétszer is és végül bizalomra kapva, elkezdtek ereszkedni, lejjebb-lejjebb, a míg csak, éppen a keskeny ér mellett, hirtelen alá nem suhogtak a földre. Éppen az én duplakeresztem irányában toty-tyantak le.

Az előőrs csapat ime, megjött. Ezeket még akkor sem lett volna szabad megriasztani, ha a legjobb lövére lettek volna. Ezek jelzik a többi majd érkezőnek, hogy nincs baj, nincs mitől tartani: jöhet a libanépség.

Figyeltem, hogyan nézelődnek, tapakodnak; hogyan indulnak meg kis vártatva gyalogszerrel az ér mellől felém s hogyan hagynak a nyílt helyen őt, a kinek folytonos éberség a dolga.

A csapat elkezdett lassan, megmondottan, tütyögve közeledni; meg-megálltak, újra nézelődtek, saját magoknak sem nagyon hittek. Az egyik közülök hirtelen felkapta a fejét s egyetlen halk, de mégis éles geggéást hallatott. Erre valamennyi megállott és kibúzta magát, szinte glédába sorakozott. Arra felé figyeltek, a merről ők is jöttek.

Onnan már jött a második, harmadik, negyedik falka liba, mind egyszerre, mintha kergették volna, úgy siettek, hogy el ne késsenek. S a mikor a tábla felett voltak, meglátva ko-

rában érkezett társaikat, széjjelbomladoztak egymástól és csapongó, játékos, bibicznek is becsületére való, szinte bukfenesz röpüléssel zúgtak lefelé, a legnagyobb gyorsasággal.

Soha még vadlibát így száguldani a levegőben nem láttam. Még akkor sem, a mikor egyszer azt figyeltem, hogyan menekül egy magános vadliba egy sólyom elől, a mely fűzbe vette. Akkor nem volt ilyen csapongó a menekülése, csak a rémületől hajtott, nyilegyenes. De úgy is hiába volt. Mert a vándorsólyom, ez a legkivédhetlenebb szárnyas orv, csakhamar utólérte, levágta. Itt most nem volt sólyom; semmi veszedelem sem volt. S a libák egymás hátán úgy jöttek, mintha azon múlték az életök, hogy mennyi idő alatt bírnak földre jutni.

Ezt a nagy mohóságot a terület asztal tette. Még fényes nappal volt, s a táblán legalább is négy falka vadlúd telepedett meg, egymás mellett.

Az első csapat, az előős, azalatt is folyvást közelebb jött; a várfalam résén láhattam, hogy maga az őrszem is bizalomra kapott s örállását elhagyva, jön a társai felé. Azok már a kereszték közt voltak s a vezetőjük éppen nekirtartott az én duplakeresztmenek.

Most már azzal sem törődtem, hogy micsoda látványosságot kínálnak a még ezután érkező libafalkák azzal a csapongó, fecskenyilásos leszállással, a melynek a légi tornája túltett a csörgő ruczácska pompás könnyed fordulatán is.

Most sokkal inkább voltam kíváncsi arra, hogy vajjon egészen odajönneke hozzám az előőrsök, a melyek az én dupla keresztém iránt érdeklődtek legjobban s a felé közeledtek. Vajjon megállom-e, hogy nem mocczanok, a míg csak ki nem húzogatták a lölem és mellőlem a kévét!

Ez az érdekes várakozás elcsitította bennem a vadászt, a kinek könnyű volt a dolga a várakozással, hisz minden perc közelebb hozta a libákat; a sikert tehát a türelmem nemhogy kockáztatta volna, sőt inkább növelte a reményességét.

A mi nyugtalanított, az inkább az volt, hogy mit csinál a csokoládé-ember, azaz hogy mit csinálhat bármely pillanatban. Elvégre ő is azért jött, hogy vadlibát löjjön s ha feléje húz egy falka, természetesen, jogos és helyes, ha odaló. Szorongva lestem a vára tájékát, ámbár a résemen oda már nem láhattam. De láttam a fész mozgó libákat s az irányt, a melyben haladtak. Minden perczben durranhatott a puska. Pedig az ilyen eszendavárásra valamennyi liba felkerekedik és villog meg innen. Készen kellett rá lennem, hogy ebben az esetben én is felhasználom a helyzetet.

De lövés nem esett. Nem szólott a puska, pedig úgy tetszett nekem, hogy többször is szólhatott volna, úgy mozgott a liba a csokoládé-ember környékén. Már-már azzal gyanúsítottam meg derék czimborámat, hogy a nyári

TÜZÉRSÉGI MEGFIGYELŐ EGY FA TETEJÉN.

EGY KATONÁNK MEGOSZTJA MENÁZSIJÁT AZ OLASZ GYEREKEKSEL.

ANGOL FOGLYAINK A MONTE LEMERLÉNÉL FOLYT HARCZOKBÓL.

AZ OLASZ HARCZTÉRRŐL.

füllött meleg elnyomta és most édesen szunyókál. Vagy éppen mélyen alszik és horkolva muzsikál, a miben első kitűnő volt.

Mind erről nem győződhettem meg; sőt a váram titkos résén is alig mertem már kipislogni. Olyan közel voltak a libák. Félig hűnyt szemmel lestem őket; már a szemök színét is láhattam. Néha úgy rémlett, mintha riadtan bámulnának rám a titkos résen át, ilyenkor hirtelen lehúnytam a szememet, hogy a tekintetem eleven fénye árulóm ne lehessen.

A vezérünár már egészen ott volt a kereszt mellett. Kinyújtotta a nyakát és elkezdett a kalász közt turkálni. Hallottam a szalmaszálok zizegő surlódását.

Kezdett a dolog mértéken túl sokáig tartani. Mire várok tulajdonképen még ezután is?! Tovább már nem bírtam el ezt az idegesiklandozó lesegetést.

Talán vadlibát fogjak pusztá kézzel? A kévén keresztülyülni mégsem bírtam; pedig ha megettem, nyakon is esíphetem a tolvajt s olyat produkálok, a minőtől még nem tud a vadászkrónika, Ej, legyen vége!...

Hamaros elhatározással emelkedtem fel búvóhelyemről. Lövére készen, de olyan furcsa izgatottsággal jelentkeztem, a minőt semmiféle szarvas láttára sem érezek. Ez a boldog helyzet a hosszas várakozással, a közvetlenül mellettem tudott libasereggel, kihozott a sodromból.

A riadtan felzúgó sok liba közül csak egyet bírtam leemelni; a másik csövel úgy hibáztam, akár csak a prima koczapuska. Mire hirtelen újra töltöttem, a sok liba mind lövéstávolságnál messzebbre volt. De egy falka a csokoládé-ember vára irányában menekült.

Ösztönszerűleg vártam, hogy na most, mit csinál a barátom, felébredt-e?

Bizony «felébredt». Ő is csak két lövést tehetett; de mind a kettőre pottyant egy-egy liba.

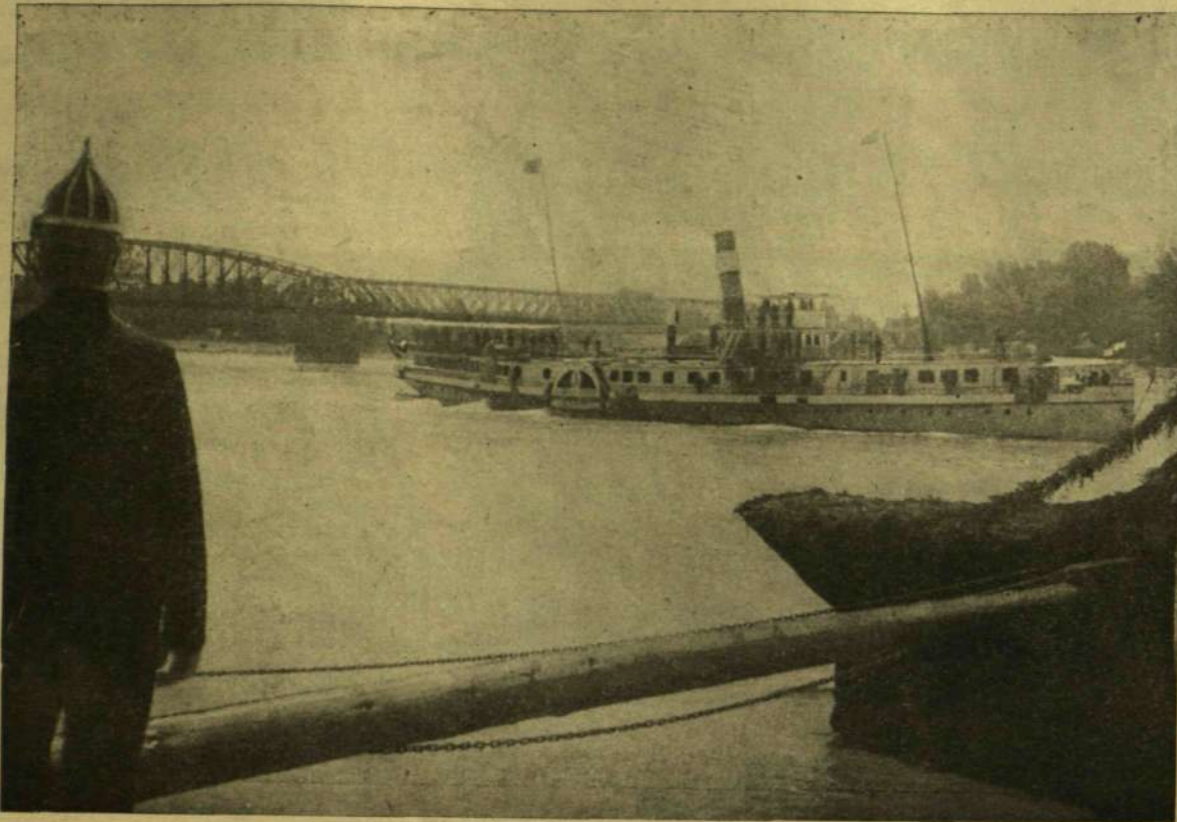
Olyan nagy volt az öröme, hogy ott hagyta a várat és nem tördöve a jövő eshetőségeivel, — hisz még jöhettek új meg új libafalkák — felszedte a zakmányát és sietve tartott felém.

A mikor együtt voltunk, kitűt belőle: — Na, ez valami remek volt! Végig figyeltem az egészet; láttam, hogy mennek a libák a keresztedhez; attól tartottam, hogy elaludtál és nem is tudsz róla semmit sem... Többször is lehettem volna, de nem rontottam volna el semmiért sem ezt a gyönyörű multságodat. Úgy is reméltem, hogy majd csak felébredsz a nagy sürgés-forgásra.

Ime kisült, hogy mind a kettőn álomszuszéksággal gyanúsítottuk egymást.

De az is kitűnő, hogy ugyanaz a figyelmeztet elhatározás van meg mind a kettőnkben. A várni tudás fejelmeztetése.

Erről szólott a csokoládé-ember régi levele, a mely most megratta velem a sóséri esetet.

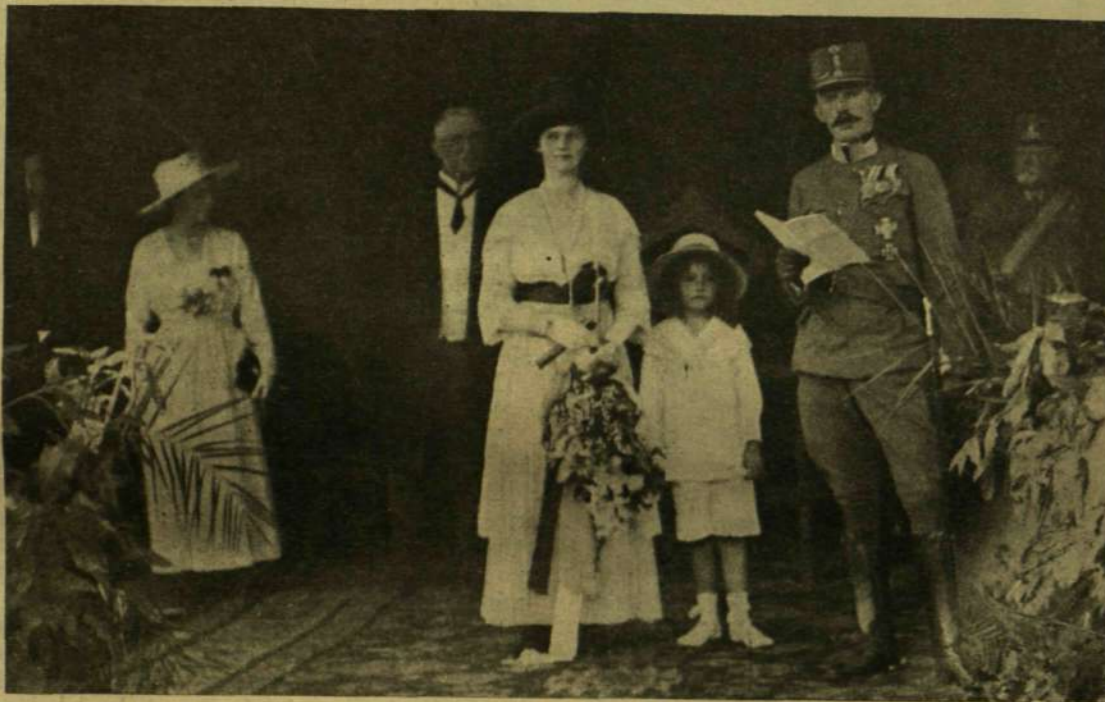
Ő FELSÉGEIK MEGÉRKEZÉSE POZSONYBA A FERENCZ JÓZSEF-GŐZÖSÖN.

Ő FELSÉGEIK A DÍSZSZÁZAD PARANCSÁKÁNAK JELENTÉSÉT FOGADJÁK.

Ő FELSÉGEIK MEGSZEMLÉLIK A DÍSZSZÁZADOT.

Ő FELSÉGE VÁLASZOL AZ ÜDVÖZLŐ BESZÉDEKRE A KORONÁZÓ DOMBON LEVŐ DÍSZÁTORBAN.

A KIRÁLYI PÁR A POZSONYI ÜNNEPEN.

Egy királyné számára nem lehet szebb és áldásosabb szerep, mint az elhagyottak segítése, a szegények istápolása, a sebek gyógyítása. E szerepet jól betölteni nehéz, de hálás feladat. Nehéz különösen olyan időben, mint a mai, mikor nemcsak a közönséges élet mindennapi gondoljai neheznek rá a nemzetre, hanem a háború iszonyatai megszázoszorítják, sőt meggerszerezik az élők szenvedéseit.

Zita királynénk, a ki a nagy világháború közepette került trónra, nemes buzgalommal vette ki részét ebből az áldásos munkából mindig. Alig volt nagyobb szabású olyan társadalmi mozgalom, mely a háború okozta szenvedések enyhítését célozta: hogy azt ne támogatta volna. E célból, az alatt a rövid idő alatt is, mióta megkoronázták, többször látogatott el Magyarországra. Többször volt nálunk eddig is, mint Mohács óta bármely elődje — kivéve az egy boldogult Erzsébet királynénkat, az

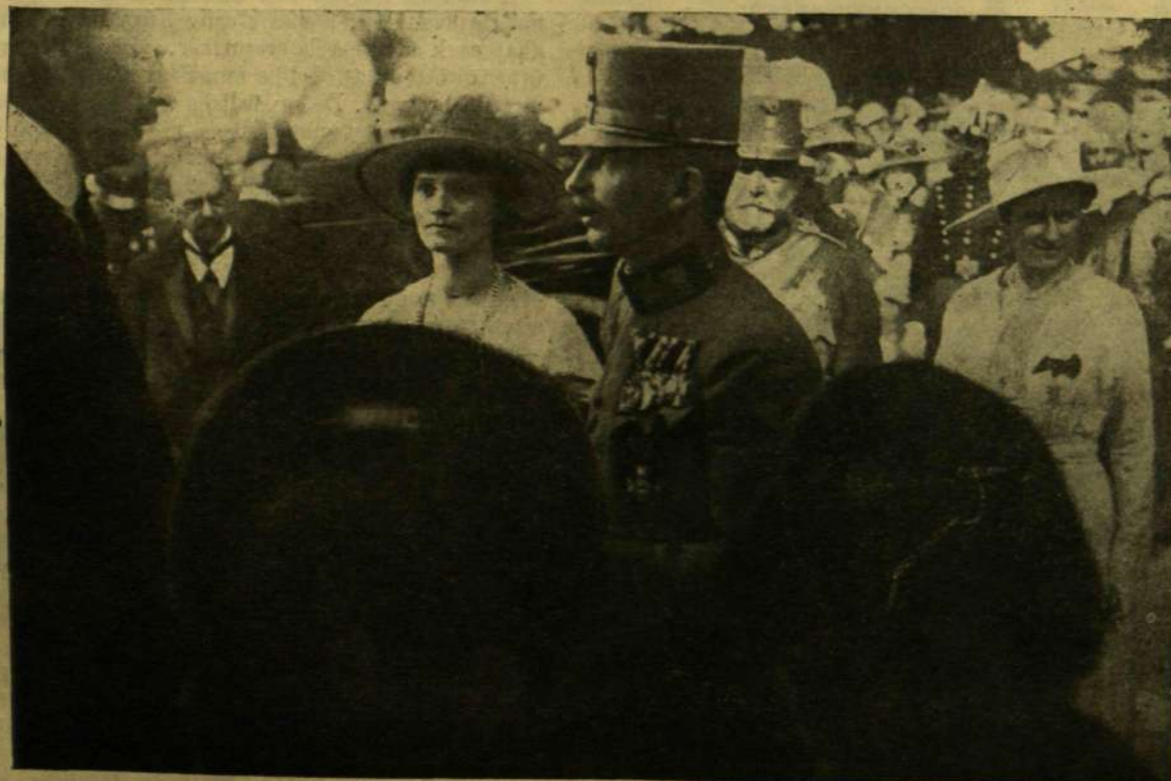
egyetlent. Pedig háború folyik, a királyné sem mehet oly könnyen és szabadon egyik helyről a másikra, nem változtathatja oly szabadon tartózkodása helyét, mint békeidőben.

És mégis, a mint le tudott jönni Erdélybe meglátogatni a sebesülteket, a mint lerándult Budapestre, hogy végighallgasson egy jótékony ezétra adott operai előadást, most ismét körünkben láthattuk őt Pozsonyban, hogy megjelenésével emelje annak az ünnepélynek fényét és sikerét, a mely sok könnyet lesz hivatva felszártatni.

A régi koronázó városban ez alkalommal összejött a szomszédos vármegyék színe-java. A közönségnek alkalma nyílt kifejezni szívből jövő hódolatát a királyi pár iránt, viszont pedig a királyi pár megmutathatta újból szeretetét a magyar nemzetnek. A szívek kölcsönös vonzalma találkozott ez ünnepen, azért volt az oly lélekelmő.

Ő FELSÉGE A PALOTAŐRSÉGRE KIVONULT HONVÉDCSAPAT FELETT SZEMLÉT TART.

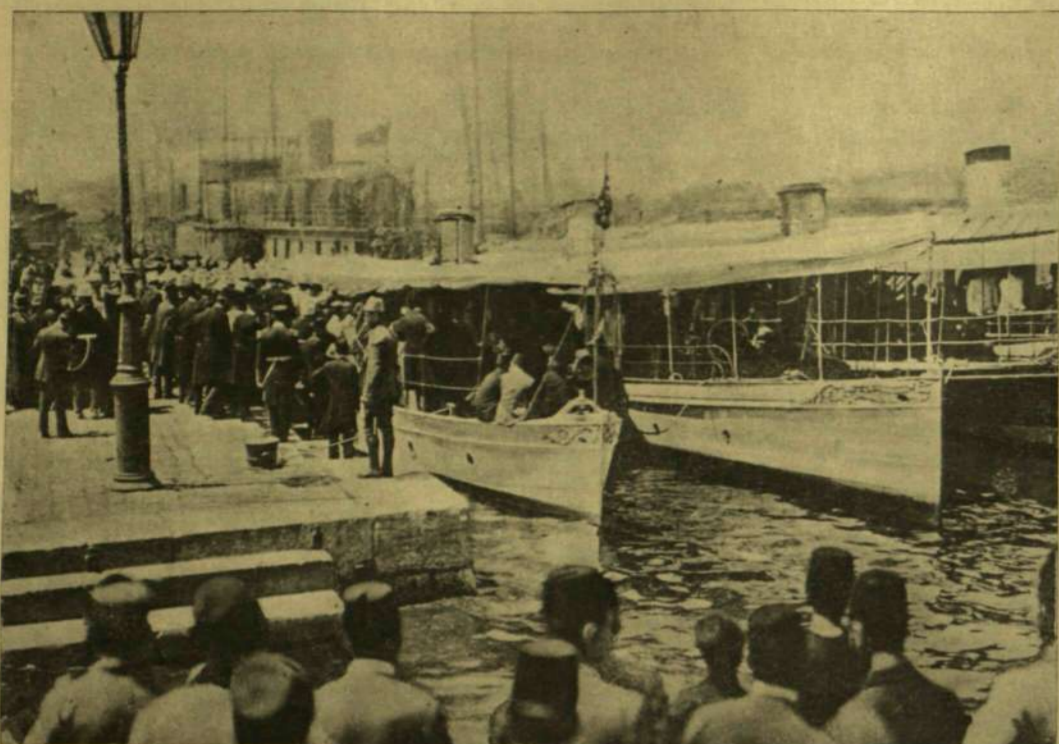
A FELSÉGEKET SZMBRECSÁNYI GYÖRGY FŐISPÁN KORMÁNYBIZTOS FOGADJA A NÉPÜNNEPÉLYEN.

Ő FELSÉGEIK A NÉPÜNNEPÉLYEN GYERMEKEIKKEL OTTHERCZEG TRÓNÖRÖSSSEL ÉS ADELHAID FŐHERCZEGNŐVEL.

Ő FELSÉGEIK KÖRÜTJA A NÉPÜNNEPÉLYEN.

A SZULTÁN KOPORSÓJÁT HAJÓRA TESZIK.

MEGÁTKOZOTT SZERELEM.

Francia regény a *Szerelm az én bűnöm* szerzőjéről.

(Folytatás.)

— A többiek pedig kezdetben alighanem azt gondolták, hogy Guillaume kedvese vagyok és ezért is csapták nekem kissé a szelét, de mindhiába, mert mielőtt egy férfi megvallotta nekem szerelmét, tudja isten milyen különös lázadás támadt bennem ellene, melyet nem tudott senki sem leküzdni. Lassanként mind-egyik belenyugodott, hogy velem semmi sem lehet és azóta nyugodtan élünk egymás mellett.

— És mindnyájan barátai maradtak! Ez az, a mit teljesen nem tudok megérteni, akár-milyen esábitó vagy is.

— Ez pedig nem is olyan furcsa, mint te gondold. Elsősorban is akkor keresnek fel, a mikor akarnak, aztán mindig olyan válogatott társaságba jutnak nálam, a melyben jól érzik magukat. De ne felejtse el az alsóbbrendű anyagi okokat sem, mert nálam fényűzés, kényelmes életet találnak. Vedd csak a mai estét, a melyen mindegyik megtalálta kedvelt ételét vagy borát. A néni és én egyben sem törjük fejünket, mint hogy kedvükben járjunk. Van könyvtárunk, vívőteremünk. Fuggetnek szobája keletnek néz, Tanisó délné, pompás szivarok és cigaretták állnak rendelkezésükre és legjobb inasom szolgálja ki őket. Egy napon például Biroy kedvetlen volt és én huszonnégy óráig törtem a fejemet, hogy mi baja lehet, míg rájöttem, hogy feje lassanként össze csavarodik, hiszen ma holnap negyvennyolcz éves már. Segélytelt magát a szalon kegyetlenül erős világitásában, de nézd meg most, hogy milyen fesz-telenül trónolt karosszékében, a mely mellé spanyolfalat állítottam és félig leeresztettem mellette a függönyt. Távolról sem akarom ki-gúnyolni ezzel őket, mert hiszen ezek csak jelentéktelen oldali jelleműek. Mindezt sze-relemből megtettem férjemért is, a ki hálából eszerben hagyott.

— Szegény kicsikem, anny bizonyos, hogy genialis barátó vagy!

Magda kételkedően húzta fel vállait, felkelt helyéről és felalá sétált az erkélyen. Aztán megállt a korlátnál és mereven bámult a park sötétjébe. Marie-Anne melléje lépett, átkarolta karcsú derekát és gyöngéden megesókolta. Ebben a pillanatban, jóllehet egy szellőseke sem járt a levegőben: a gyepek térség folyóparti oldalán reccogást hallottak a kastélyhoz közle-és sűrűségben.

— Ki lehet ez? — kérdezte remegő hangon Danansné.

— Nem tudom.

— Talán egy cseléd, talán egy inas, vagy talán egy tolvaj?

A SZULTÁN TESTŐRGÁRDÁJA A TEMETÉSI MENETBEN.

V. MEHMED SZULTÁN TEMETÉSE.

mint a tennisz vagy a vívás. Jó éjszaka edesem, ha félsz, hagyd nyitva közöttünk az ajtót.

Magda jól megjósolta, mert erre az éjszákára mozgalmas reggel következett. A nyomokból egy férfira lehelett következtetni, a ki igen jó-szabású cipőt hord. Hiába nyomoztak utána a parkban, csak a folyópartján találták meg lányomát, végül elhatározták, hogy éjszaka lesbe fognak állani. Mindez a tanakodás pom-pásan mulatatta a társaságot.

Délután d'Istresné három leánya átjött teniszet játszani. Javában folyt a játék, midőn Fulóp megérkezett. Udvozolta Mirbelét, a ki ekkor éppen kiállott a játékból és Tanis társaságá-ban pihent. Megállott előtte a finoman gereb-lyezett homokon és aztán beállott negyedinek a játékba. A fiatal asszony ösztönyszerűleg a földre nézett s hirtelen idegesen összerázkódott, felkelt a nádszékéből, egy pár lépést gyorsan föl-lejárt, majd elemyedten hanyatlott vissza a kertí székbe. Fulópnek a finom homokban maradt lábnyoma feltűnően hasonlított az éjjeli látogatónak felfedezett lábnyomához. Látó-mányezérűn torlódt az Magda szemé elé, de most, midőn már összea postá a nyomot, azt hitte, hogy mégis csak családott. Arcvonásai mintha hirtelen megörögtek volna, a mit Tanis rögtön észre is vett:

— Mi baja van, szép asszony?
— Semmi, csak egy kissé fáradt vagyok.
— Szabad karom ajánlani, hogy felkísérem?
— Nem, csak maradjon, magam megyek fel egy pillanatra.

Elment, de nem ment fel a házba, hanem egy bokor mögül leste, hogy micsoda hatása van távozásának Fulópre.

A játszma végén a játékosok kérdészködtek ugyan Magda felől, de egyikük sem nyugtalan-kodott, sőt Fulóp hanyagult lehevert a fűbe s cigarettára gyújtott. Tévedtem, gondolta Magda, mert ugyan mi indíthatta volna arra, hogy éjjel a parkba lopózzék. Örcg arsszony vagyok én már ennek a tacsónak. Nem ő volt az.

Megfordult és visszatért a társasághoz azzal a ritmikus járásával, a mely mind'ig vonzóvá tette megjelenését.

Napok jöttek és napok mentek aztán a meg-szokott kellemes gyuhargúgban, melyet csak a társalgás válaszkésségének örömei tettek változatossá. Egy este ebéd után, midőn az egész társaság a szalomban szórakozott, a kertre nyíló tárt szárnyasajtóban Fulóp szalás alakja jelent meg. Újabbban állandó szokásává vált, hogy esténként átlátogasson; megjelenése nem is igen szakította meg a társalgást, mert már a bizalmasokhoz tartozott. Gyakori érintkezése Magda barátaival lassan lekopptatta róla a nagyon fiatal ember félnék tartózkodását.

Fulóp józan eszével gyorsan rájött, hogy szellemi képességei még nem olyan fejlettek és

kicsiszoltak, mint Magda barátai. Mindamellét a velük való állandó érintkezésben lassanként kiismerte mindegyiknek gyöngé oldalát. Most már nem volt töltük olyan feltétlenül elragad-tatva, mint az első időben, sőt még az is meg-esett, hogy vitatkozás közben fiatalos hevélvel és lendületével sarokba tudta szorítani őket, mert meggyőződésének erejével szétszórta csil-logó paradoxonait aranyporát. Fatal volt és maga előtt látta még az egész jövőt, ezt a vég-telen nagy ígőretet, melyért Magda barátai, ezek a családott és illuzióikat veszített férfiak, szívesen megbocsátották heves ellenmondásait. Mert hiszen eszükbe jutott, hogy ők is ilyen vakon és könnyen hívők voltak fiatalkorukban s jól esett nekik, ha fellobbanni látták a lelkesé-desnek azt a lángját, a mely belőlük már ki-vezett.

Fulópöt valami fájdalmas vágyódás vonzotta Magdához, valami különös számalom, mert meg-sejtette, hogy alighanem nagy szenvedéseken kellett átmennie. Érdeklődését folytonosan iz-gatta Magda élete, kivált pedig az a furcsa ellentétesség, mely benne megnyilvánult, mert volt idő, midőn Magda idegesen élénk, kételkedő, kesernyész, gyönyölköző kedvű volt, máskor vi-zszont álmodozó, fáradt és hallgatag. Szegény fiú maga sem tudta, hogy melyik fajta Magdát szereti jobban, az élénket, szellemeskedőt és mindenkit kifigurázót, vagy pedig a bágyadt álmodozót?

Midőn a közelében lehetett, átélt az ebredező szerelem minden mámorát és kétségbeesését. Egyaránt szerette ezeket az örömeiket és szen-vedéseket s mindenk fölé helyezte szíve bálványát; még gondolni sem mert arra, hogy valaha is megválna neki szerelmét. Éppen ezért mir,den-képen vigyázott, hogy valaiken ne árulja szenvedélyét. Mert hiszen még amnyit sem nyújthatott volna Magdának, mint többi bará-tai, nem volt híres ember, nem volt olyan esi-szolt elme, mint azok, úgy, hogy sem izlését, sem hiúságát nem elégíthette volna ki.

Magdának egy hónap mulva fürdőbe kellett volna utaznia és barátai már most felosztották maguk között az időt és a szerepeket, hogy ki és miképen fogja Magdát a fürdőhelyen szóra-koztatni. De Fulóp effelére még gondolni sem mert, sőt nagy szerelme hirtelenében annyira ügyefogyottnak látszott neki, hogy örök titok-tartást fogadott magában. Megfelekedett arról, hogy valami olyasfélét kínálhat Magdának, a mi mindennél többet ér: fiatalágát.

Bánkódba álmodozott a szalonnak egy ho-mályos sarkában, ahomét észre vétlenül lesek-kedhetett a fiatal asszony minden mozdulatára. Ezen az estén Magda egy kékes cüppe de Chine ruhát viselt, szövete tele volt szórva kékaczel-gyöngyökkel, a melyek csillogó esősöppekként szíporkáltak s ha összeütődtek egymással, alig hallható vékonyka esendülést hallattak. A ruha övében két félig kinyit, lekonyuló, nehéz illatú tearóza pompázott.

— Csodálatos holdtölte van ma — törte meg a csendet Danansné. — Nem volna kedved, Magda, sétálni kissé a park félhomályában?

CSERKÉSZTŐK REGGELT SZOLGÁLNAK FEL AZ ELINDULÁS ELŐTT.

— Nagyon kellemes volna minden esetre, de nem kísérhetlek el titeket, mert még mindig fáradt vagyok a délutáni lovaglásból. Ezét bocssáának meg uraim, hogy nem kísérhetem el önöket.

A többiek felkeltek és követték Danansné-t, Rose néni pedig pihenni tért szobájába. A távo-zók magos beszéde lassanként elvezett a távol-ban. Magda felkelt karosszékéből és egy kereveten helyezkedett el, kényelmes zugot rakva ki magának egy csomó vankosból. Egy ügyes mozdulattal ráterítette lábára ruhájának szeg-élyét, úgy, hogy teljesen be volt burkolva a selyem lágy hullámaiba. A kerevet mellett egy kis asztalkán számos könyv hevert, Magda fel-vegt egyet közülök és la pozgatni kezdte. A lámpa körül éjjeli lepkék repdestek, vergődésük köz-ben gyámánatos por hullott le szárnyuktól. A nyugodt és csendes levegőben bódító virá-gillat terjengett és Magda lassanként mind ke-ve-sőbbet értett abból, a mit olvasott, míg azután unottan tette félre a könyvet. Feltékinített és meglepetve kiáltott fel, midőn az ajtó küszöbén Fulóp mozdulatlan alakját látta maga előtt.

— Ugyan, máris visszajöttök? Nem soká tar-tott a séta!

— Csak az enyém, asszonyom, nem a töb-bieké, a kik még most is folytatják.

— Hogy jutott eszébe, hogy visszatérjen?

— Nem is tudom... A többiek egész nap on-át önnel lehetnek, de én csak egy órára jöttem át, nincs értelme, hogy azokat kísérgessem, ha ön nem tart velök.

— Istenem! Hát a társalgás, vagy a csoda-szép éjjel, hiszen ön abban a korban van, a midőn az emberek szeretnek a holdfényben ábrándozni. De akármiért szánta is rá magát, hálával tartozom, hogy szórakoztatni akar. Vegye hát kezébe ezt a könyvet, melyet Gouverneur hozott Párisból és olvasson fel belőle néhány oldalt.

BESZÁLLÁS A VASÚTI KOCSIKBA.

INDULÁS ELŐTT.

KÁROLY KIRÁLY GYERMEKNYARALTATÁSA ELSŐ CSOPORTJÁNAK ELUTAZÁSA BUDAPESTRŐL. — Vajda Manó felvételei.

magából a történetnek, az alakok gondolatainak és eseményeinek elmondásából alakul ki. Ezzel az egész történet igen mély és széles perspektívát kap s arányai nagyon megnövekednek. Ebben a tekintetben válik ki az elbeszélés legjobban mai irodalmunkból, a melyben alig van példa nagy élet-problémáknak ilyen tárgyalására. Az elbeszélés előadásmódját bizonyos puritán egyszerűség jellemzi, semmi czifraszó, mindenütt csak a mondani valót szövegezi maga helyett. Aligha csalódunk, mikor azt hisszük, hogy Tamás könyve a legjelentékenyebb modern magyar elbeszélő könyvek egyike.

A kabaré anthológiája. Alig több tíz évesnél Budapest a kabaré s máris egyik jellegzetes szórakozó intézményévé lett a közönségnek s egészen sajátos, nagy terjedelmű irodalmat teremtett magának. Ebből az irodalomból állították össze egy terjedelmes anthológiát Balassa Emil és Emőd Tamás: egész tömegét adják benne a kabaré-verseknek, tréfáknak, a prózadaraboknak, jeleneteknek. Ebből az anthológiából látni, hogy tíz év alatt a fiatalabb generációból csaknem minden kiválóbb író és költő letette a maga áldozatát a kabaré oltárán s a kis munkák közül nem egy van, amely a maga kis igényeivel jobb irodalmi értéket jelent, mint a kárhány nagy igényű színpadi alkotás.

A HÁBORÚ NAPJAI.

Julius 11. A nyugati harczterén napközben élénk harzi tevékenység, a mely este sok helyütt feléledt. Éjjel földértő harczok. Bethunetől északra a németek visszaverték egy erősebb ellenséges előretörést. Élénk tüzelési tevékenység az Aisne és a Marne között. A Villers-Cotterets-i erdőből jövő ismételt ellenséges részleges támadásokat a németek elől visszafordították a Savieres szakaszig. Albániában csapataink új védelmi vonalon rendezkedtek be. A Devoli völgyében visszavertünk egy francia századot, mely állásainkat igyekezett kifürkészni.

Julius 12. A nyugati harczterén a tüzérségi tevékenység este feléledt és az éjszaka folyamán erős tüzérségi rajtatűtésekkel erősödött, Yperntől és Bailloultól délnyugatra, valamint északra

nagyobb ellenséges földértő csapatok erős előretöréseit visszavertük. Az Aisne és a Marne között a franciák harzi tevékenysége tegnap is élénk maradt. A Villers-Cotterets-i erdő szélén lefolyt előtéri harczokban foglyokat ejtettek. Reimstől keletre ellenséges felderítő előretöréseket vertünk vissza.

Julius 13. A nyugati harczterén Bailloultól délnyugatra erős angol osztagok ismételt támadásai visszavertettek. Albertől északra szintén megütköztek az ellenség éjjeli előretörései. Az Avere nyugati partján heves tűzharcz után a franciák Castel és Vailly mellett részleges támadásra indultak, a melyet délután Vailly mellett, este pedig az egész harzi szakaszon újabb erős tüzérségi előkészítés után megismételtek. Castelben és az Anchin-majorban az ellenség befészkelte magát. E vonalról keletre azonban támadásai ellenlökés következtében összeomlottak. Egyébként nem történt említésre méltó esemény.

Julius 14. A nyugati harczterén helyi harczok a villers-cotterets-i erdőben. Az ellenség erős tüzérségi előkészítés után este Chateau-Thierrytől nyugatra támadott. A németek véresen visszaverték. Az éjszakai romboló tűz időnként élénk volt. Az olasz harczterén a venetiai hegyi arcvonalon a harzi tevékenység ismét fokozódott. Biztosító csapatok tegnap a Sasso-Rossón ellenes felderítő osztagokat vertek vissza. Ma reggel Asiagótól délkeletre és a Monte di Val Bellától északra olasz zászlóalj hiába támadtak. A Brenta-völgy nyugati lejtőjén folyó harcz is a mi javunkra dőlt el. Albániában ellenségeink lassan előre tapogatóznak új védvonalunk felé. A D. volgyölgyben visszavertünk egy francia lovasszázadot.

Julius 15. A nyugati harczterén Yperntől délnyugatra az ellenség tegnap reggel erős előkészítés után támadott és csekély szélességben behatolt a németek harzi területére. A Lys mindkét oldalán napközben tüzérségi tevékenység, a mely este a többi arcvonalakon is feléledt.

Julius 16. A nyugati harczterén az Aisne és a Marne között és Chateau-Thierrytől keletre élénk tüzérségi harcz. Kisebb vállalkozásokban és a Marne folyón át előretörve, Jaulgonnetől délnyugatra, benyomultak a németek az ellenséges vonalakba és foglyokat szállítottak vissza. Reimstől délnyugatra és keletre tegnap reggel a

francia állások egyes részeibe a németek benyomultak. A tüzérségi harcz vezetéseinek előkészítésében hadmérnöki csapatoknak kiváló rész jutott. Tüzérség, aknavetők és gázszerű megsemmisítő hatásokkal, páncéltörőgépekkel és lángszórókkal együtt megnyitották a gyalogság előtt az utat az ellenség soraihoz. Boehn vezérezredes hadserege Jaulgonnetnél kezdődő és Dormanstól keletre végződő szakaszon átkelt a Marne folyón. Pitymaltkor utászok szállították a rohamcsapatokat a folyón és ezzel öket vetették meg a nap sikerének alapját. Gyalogság rohammal elfoglalta a Marne déli partjának meredek lejtőit. Az ő védelme alatt történt a hídvadás. Állandó harczban álltörtek az első ellenséges állás szívósan védett erdős terüpet és az ellenséges hátsó vonalra vetették vissza és pedig a Condé-La Chapelle-Comblizy-Maureuil-vonalra. A Marne-él északra is elvonuló ellenséggel harczolva, elfoglalták az első francia állást, Nauroy-Morony-villertől délre előtörték Cornillette-Hochberg-Keilberg-Poehlberg magaslati vonalon át a mult évi tavaszi csata aknamezőin keresztül a Prosnestől északnyugatra lévő római utig és a Fichtelberg-től délre lévő erdős terpig. A Snippes pataktól keletre elragadtuk az ellenségől a Champagne-csatáknak Auberville és a Tahuretől délnyugatra eső terület közt lévő harczterét. Reimstől keletre lévő támadó harczvonalunkon az ellenség tartja a Prosnestől északra lévő terület Souain és Perthes közti második állását. Az eddig beszállított foglyok száma meghaladja a 13,000-ot. Az olasz harczterén a Stifsi hágó területén, a Tonale-szorostól északra, a Judikariákban és az asiagói fensíkon a tüzérségi harcz rendkívüli hevességgé fokozódott. A Monte Pertica és a Monte Solarole területén az ellenség hatalmas rajtatűtésszerű tüzérségi előkészítés után négy ízben intézett hatalmas erőt rohamot állásaink ellen.

Julius 17. Az ellenség a Marne déli partján lévő rémet arcvonal ellen nagy erővel ellentámadásokat kezdett, melyek súlyos veszteségekkel visszavertettek. A Marne északi partján a németek előhaladtak a Rodemat és König erdőknél át. A foglyok száma 18,000-nál többre emelkedett. Az olasz harczterén Asiagótól délre két angol század rövid időre behatolt állásainkba. Rövid harcz után visszavertettük őket.

HALÁLOZÁSOK.

Hősi halált haltak: FRÁNTSIK GYULA, tüzérhadnagy, több vitézégi érem tulajdonosa, 19 éves korában, a Piave mellett vívott csatában. — EYINGI ANTAL LÁSZLÓ, főhadnagy, a katonai érdemkereszt stb. tulajdonosa, 21 éves korában, a Piave mellett. — Ifjabb dr. Kovács NAGY LAJOS, egy honvédkerékpáros zászlóalj orvos, 24 éves korában, a Piave mellett a Montellon. — MISKOLCI BÉLA, miskolci Henrik újságíró fia, 20 éves korában, az olasz harczokban. — WEIGEL KÁROLY főhadnagy, repülőbizt, 26 éves korában, a Piave mellett repülőtámadás alkalmával. — SCHWARC ALADAR, százados, a Piave mentén. — MÜSSI MIKLÓS, honvédszázados, a soproni honvédfőiskola tanára a Montellon. — MESSZÁROS KÁLMÁN, törvényszéki bíró, főhadnagy, az olasz harczterén. — GOSZTONYI NÁNDOR tüzérfőhadnagy, 23 éves korában, a Piavénál. — Dr. KALOCSAI SÁNDOR, tartalékos tüzérfőhadnagy, az olasz harczterén. — GÁBOR-TÁSZLÓ, hadnagy, a Piavénál. — MIKÉCS DEZSŐ, huszárhadnagy, 21 éves korában, a Piavénál. — Dr. KUNST György, hadpróféjelt, az olasz harczterén. — Jókai Hollós Adorján, a Tisza ármentesítő társulat tisztjelöltének (Nagybecskerek), egyszerre két fiát követelte áldozatul a háború. Junius 8-án HOLLÓSY SÁNDOR, fregathadnagy Cattaróban, ellenséges repülőfelderítés elhárításakor és junius 19-án HOLLÓSY LAJOS főtüzér a Piavénál gránátelövés következtében. — FITZ JENŐ, honvédfőhadnagy, a harmad-össztályú katonai érdemkereszt és több más kitüntetés tulajdonosa, 23 éves korában, a Piave mellett. — SINGER ERNŐ, a Piave-menti küzdelemben. — Kisvárdy PAPP ZOLTÁN, konzuli akadémiai növendék, tartalékos tüzérfőhadnagy, olasz gránátelövés következtében. — BLÁSZK GUSZTÁV, az eperjesi jogakadémia volt hallgatója, az 57-ik repülőszázadnak hétszeresen kitüntetett főhadnagya, 27 éves korában, légiharczban Montello fölött. — A székesfehérvári Hindenburg-erzd tisztjei közül újabb a következők estek el: ESCHERICH hivatásos százados, KRAUSZ tartalékos főhadnagy, BESGYÁNSZKY és VISI hadnagyok, KELLER, DEUTSCH és MAYER zászlósok. — RADU LŐRINCZ tartalékos árkász főhadnagy, 28 éves korában, az olasz harczterén. — RÜCKE KÁROLY, tartalékos-hadnagy, 23 éves korában, az olasz harczterén.

Elhunytak még a közelebbi napokban: PLACZEK JÓZSEF, 86 éves korában, Fegyverken. —

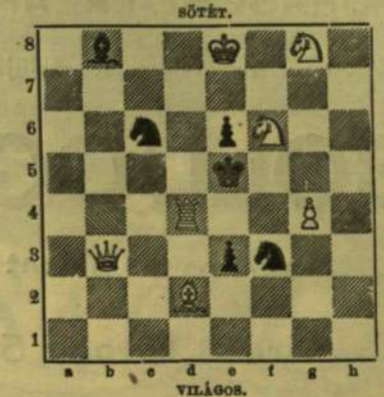
SCHIFTER FERENCZ, nyugalmazott miniszterelnökségi irodáigazgató, volt negyvenéves honvédmester, 88 éves korában, Budapest. — BENEDEK BÉLA, császári és királyi kamarás, nyugalmazott pénzügyminiszteri tanácsos, 59 éves korában, Tápóscsán. — SZIKSZAY GUSZTÁV, nyug. igazgatótanár, 80 éves korában, Kunszentmiklóson. — BALOGH GUSZTÁV, államrendőrségi fogalmazó, 88 éves korában, Budapest. — NÉMETH FERENCZ, nyug. tanító, 84 éves korában, a veszprémi Halimb, Péterffy Sándornak volt egykori tanítója. Végigküzdötte a szabadságharcot, majd később báró Eötvös József tollnökká nevezte ki. — LUDÁNYI ISTVÁN, országos fejeintézeti főbizt, 66 éves korában, Nagyenyeden. — SÜTTŐ KÁLMÁN, földbíró, 80 éves korában, Repezlakon. — NAGY MIHÁLY, nyug. főispán, ügyvéd, 58 éves korában, Budapest. — A megboldogult a kecskeméti kerületnek hosszú időn át országgyűlési képviselője volt. Halálát előkelő rokonság, közötté veje, Vértsey Sándor pénzügyminiszteri államtitkár gyászolja. — Ferbeltali SÁLLIX JENŐ dr., máv. segédtitkár, 43 éves korában, Temesvárott. — KATZ RUDOLF, kereskedő, 55 éves korában, Budapest. — BOSILJEVIC SÁNDOR, a horvát egyházi zene egyik legkiválóbb szerzője, Losina szigeten.

Ö. v. idős felsőozori és kohanózi OTTLIK GÉZÁNÉ, szül. Benyovszky Bianka, Otlík Iván titkos tanácsos, volt földművelésügyi államtitkár édesanyja, Benyovszky Péternek, Kossuth Lajos egykori védőügyvédnek leánya, 85 éves korában, a temesmegyei Ószénynél. Otlík Ivánon és családján kívül másik fia, Otlík Péter családjával és néhai ifjabb Otlík Géza családja gyászolja. — Ö. v. ADORJÁN VIKTORNÉ, 85 éves korában, Budapest. Az elhunytban ö. v. Pauly Edéné és Adorján Sándor máv. főfelügyelő édesanyját, Pauly Erzi, a Nemzeti Színház művésznője nagyanyját gyászolja. — Ö. v. LOHR JÁNOSNÉ, szül. Simonovszky Katalin, Lohr Józsefnek, az Országos Közélemező Hivatal segédhivatali főigazgatójának édesanyja, 85 éves korában, Budapest. — Ö. v. tyusikai PAP BÉLÁNÉ, szül. Horváth Rozina, 82 éves korában, Szerencsen. Az elhunytban dr. Pap Zoltán országgyűlési képviselő az édesanyját gyászolja. — BOROSYANI BÉLÁNÉ, szül. Schegon Vilma, volt dévai állami polgári leányiskolai igazgató. Budapest. Az elhunyt több mint negyedszázadon át kifejtett tevékenységével nagy érdemet szerzett a magyar nőnevelés és a dévai leányiskola fölvirágztatása körül. Nagyszerű munkásságáért a koronás arany érdem-

resztel tüntették ki. — Kisnyomi KORCHMÁNOS KÁLMÁNÉ, szül. újszéki Buzogány Mária, az Erzsébet-Nőiskola nyug. rendes tanítónője, 52 éves korában, Budapest. — KERÉNYI MÁRIA, 55 éves korában, Veszprémben.

SAKKJÁTÉK.

3111. számú feladvány Nielsen V.-től, Kopenhága.

Világos indul és a harmadik lépésre mattot ad.

KEPTALÁNY.

A Vasárnapi Ujság 21-ik számában megjelent képtalány megfejtése: Igaz történet.

Felolvas szerkesztő: Hóitz PÁL. Szerkesztési iroda: Budapest, IV., Vármeleg-utca 11. Lapkiadó tulajdonos: Frankl-Társulat IV., Egyetem-utca 4.

MINDENHOL SZÉPEK A NŐK HA VALÓDI DIANA PUDERT HASZNÁLNAK

EHRBAR és minden más előkelőbb mestergyártmányú zongorát, pianinót legelőnőben vehet a szolid kiszolgálásról általánosan elismert REMÉNYI MIHÁLY szög zongora- és harmonium telepén. Budapest, VII., Király-utca 58. és 60. Régi zongorák, pianinók vétele, becserelése, javítása és hangolás. * Lehet már zongorát vidékre szállítani.

KOSZTYAY-GYÓGYSZERTÁR ARAD. Kinek van szeplője? Vagy bármely más folt, bőrtisztatlanság az arczán? Az használja teljes bizalommal ROZSNYAY Szeráj arczenőcsét. mely egyedül szer az arc tisztatlanságát, szeplőket, mitesszereket, pattanásokat eltávolításra. Használatára az arcz pára alatt bármennyire is hófehérre változik. Egy kis tégely ára 30 fill., nagy tégely 1.30 kor. Hozzávaló szappan ára 1 kor. Nappali Szeráj krémje ára 1.20 kor. Szeráj ponde, az arczporok gyöngye, doboz 1.40 kor, fehér, rozsa, sárgás és testszínen. Készítő: ROZSNYAY M. gyógyszerész, Arad, Szabadság-tér 8.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ) A főváros első és legrégibb csipke-főváros: Főkök: 11, Fő-utca 27, IV. ESKÖ-ÚT 6, Kezkenéti-utca 14, V. Harmad-utca 4, VI. Teréz-utca 12. Telefon: 132. 2-37.

Perzsaszőnyeg-különlegességek! Antik ezüst tárgyak, nagy választékban kaphatók ROSENSTINGLNÉL IV., Deák-tér 4. * Telefon 6-76.

Hajnövesztő, amilyen még nem létezett. Rövid idő alatt dus haját növeszt és megakadályozza a hajhullást, megőrzi a korai szűlést és az őz hajának eredeti színét visszaadja. Egy hónap alatt fényes csodamény. Ára 10 és 15 K. BOTÁR Z. REGINA Budapest, VII., Erzsébet-kört 34. I. em. Hátzerekben nagy választék.

Yes-Qui-Si a czime annak az előnyösen ismert folyóiratnak, melyből a legkönnyebben és leggyorsabban lehet biztos sikerral megtanulni az angol, francia és német világhelyveket. Mutatvány-számot ingyen küld a Yes-Qui-Si kiadóhivatala Budapest, III., Lajos-utca 92.

NINCS TÖBBÉ RHEUMA! ha megrendeli a JUNOSKESE és JUNOKENOSIS törvényesen védett, orvosilag kipróbált házasít, mely rheuma, csúsz, köszvény, ízületi elzáródás, mániátos gyorsan használ, még összenyomódott tagu egyéneknek is. A legújabb esetekben egy adag elegendő. Ára használati utasítással 10 korona. — Nagy adag 15 korona. BUDAPEST, VI. CZÁKÓ A.-NÉ, Király-utca 90.

Alapítva 1910-ben. HALTENBERGER BÉLA, Kassa. Ruhafestés, vegytisztítás, gallértisztítás. A gyár teljes úmban van. Gyűszesethen ruhafestés feketére és egyen-

Fiatalos, üde arcbőrt varakozó elő 10 nap alatt és eltávolított minden tetntihibát, ugymint milicszer, pattanás, sárgafolt, ránc, orrvörösség, lilacos, hervadt, pettyhűdt bőrt, a Dr. Kayserling-féle asztó-asz. A kúra egyszerű, otthon végrezhető, minden feloldás nélkül. Beszélgetés után az arcz-tör nagygyó szükségben, gyermeki kedvvel és szíveskedéssel pom-pomok. 1 üveg 15- K. Diszkrét szétküldés utánvele. — Gyár: HÍVARTON & Co. — Székhely: GROSS ANTAL Budapest, VIII., József-kört 23. (Fűmél 1.)

ÓRÁK kiváló pontossággal szabályozva 10 évi jóállás mellett. ÉKSZEREK divatos és kelles kivitelben. EVŐESZKÖZÖK esztét és alpaccaenitből. EZÜSTNEMŰEK és DISZTÁRGYAK szigorúan szabott jutányos árakon készpénz és előnyös részletfizetéssel feltelemek mellett beszerzhető. BRAUSWETTER JÁNOS OHRONOMETER és MŰÓRÁSNÁL Alapítvány SZÉGED. Számos kitüntetés. Több ezer elismert levél. Legújabb díszes nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Viszketegséget, sömört, rüht, leggyorsabban elmulasztja a Dr. Flesch-féle eredeti törvényesen védett „Skaboform”-kenőcs. Nem piszkít, teljesen szagtalan. Próbátégely 3.- korona kis tégely 5 korona családi tégely 12 K. — Budapesti főraktár: Török gyógyszerházban, VI., Király-utca 12. Vidékre megrendelési eszt. Dr. FLESCHE E., Korona-gyógyszertára, Győr «Skaboform» névjegyre ügyeljenek.

